

Přiznám se, že jsem nikdy doma neměl jedinou nahrávku Karla Gotta, což mě zdánlivě neopravňuje psát článek k oslavě jeho sedmdesátých narozenin, které bude slavit letos 14. července. Gott je ale v dějinách československé a české populární hudby dvacátého století podobným fenoménem, jako byl ve filmu a na divadle Vlasta Burian, či ve stejném hudebním žánru nedávno zesnulý Waldemar Matuška.

Vzpomínám si, kdy jsem poprvé Gotta jako nezletilý posluchač zaznamenal? Určitě to byla píseň Oči má sněhem zaváté, kterou mu na tělo napsala v Semaforu dvojice Suchý a Šlitr. Na jejím základě pak suverénně vyhrál druhý ročník soutěže Zlatý slavík v roce 1963.

Vše nedobré je k něčemu dobré. Gott chtěl být malířem, ale na studia se nedostal. Neumím posoudit kvalitu obrazů Karla Gotta, ale nelze ji posuzovat podle ceny, za kterou se kupují.

Zato tenor zaměstnance ČKD, který kmítal mezi směnami v továrně a na pódiu kavárny Vltava, byl s rostoucí kvalitou pod vedením profesora Karenina stále výraznější. V té době vládl suverénně hlas Milana Chladila, či mužný nádherný baryton Rudolfa Cortéze. Ale ten velmi hubený mladík do toho šel s plným nasazením.

Ze širokého repertoáru Karla Gotta mi dodnes běhá blahem mráz po zádech ze dvou písní. První je duet s Evou Pilarovou o tom, jak je nebezpečné dotýkat se hvězd na zem spadlých, který zní ve filmu Kdyby tisíc klarinetů. Druhou je píseň převzatá od Charlese Aznavoura Když jsem já byl tenkrát kluk.

Šel čas, Gott opustil Semafor, s geniálním textařským samoukem Jiřím Štaidlem (dodnes jsem neslyšel podruhé slovo „zhůvěřile“ použité v písni Trezor) a jeho bratrem Ladislavem zakládá divadlo Apollo. Jako jeden z prvních Čechů legálně zpívá v Las Vegas.

Gottova popularita roste zejména v obou sousedních rozdělených německých státech. Po sovětské invazi by jistě nebylo pro Gotta problematické v tehdejší NSR zůstat. O okolnostech, proč se tak nestalo, nic nevím. Jen si pamatuji, jak Gustáv Husák v době svého řečnického vrcholu, vzal Gotta do úst a připomněl jeho píseň pro pány konšely.

V sedmdesátých letech minulého století i později bylo Karla Gotta všude plno, vydával desku za deskou. Po roce 1989 pokračuje ve své pěvecké dráze a kariéře. Je ale i terčem bulvárů i označován popovou normalizační hvězdou.

Pro mě je Karel Gott příkladem vynikající profesionality, důkazem toho, že „člověk z lidu“ se může vypracovat, ale není to žádným zázrakem, ani rychlokvašením. To platí zejména v dnešní době superstárů a jiných jepičích hvězd.

Vše ostatní, co se o Karlu Gottovi píše či mluví není podstatné. Řeči a novinové články mizí jako sníh na jaře, ale kvalitní profesionální tvorba, ta tu bude stále. Pane Gotte, přijmete gratulaci k vašim sedmdesátým narozeninám od člověka, který nemá doma jedinou Vaši desku, ale pro něhož jste byl, jste a budete skutečný bůh professionalismumu.